కొలత సంస్కారం

రాచకొండ రంగనాథశర్మ

"'రేయ్, జానకిని నువ్వు పెళ్ళిచేసుకోవాలి."

రూంలోకి వస్తూనే ... మరే ఉపోద్ఘాతం లేకుండా అన్న శ్రీహరి మాటలకు నిశ్చేష్టుర్ణాయ్యాను.

అకస్మాత్తుగా ఊడిపడ్డ బంధువుల్లా వాడినోటునుంచా మాటలు వచ్చాయి... నేను తేరుకోక మునుపే మళ్ళీ రెట్టించాడు...

"నువ్వు జానకిని పెళ్ళిచేసుకోవాలి"

మొదట హాస్యానికన్నాడేమో అనుకున్నానుగాని వాడికంఠంలోని 'వాడి'ని బట్టి చాలా సీరియస్‌గా అడుగుతున్నాడనే నిశ్చయాని కొచ్చాను.

"నీకేమైనా మతిపోయిందేమిట్రా" అన్నాను. అప్పటికీ నమ్మబుద్ధి కాలేదు నాకు.

"నువ్వు కాదంటే ఖచ్చితంగా పోతుంది."

వాడి ధోరణి నాకేం అంతుపట్టలేదు. అయినా అటునుంచి నరుక్కొద్దామని ఉద్వేగంగా చెప్పసాగాను.

"ఏరా, ప్రేమంటే ఒట్టి బొమ్మలాట అనుకున్నావుట్రా. మనసివ్వటం నీవంతే తిరిగి తీసుకోవటమూ నీవంతేనా? ఆడదాని జీవితంతో ఆటలాడటం సంస్కారమున్న వ్యక్తిగా నీకు తగదురా? ఒరేయ్-అది మనసురా - రాయికాదు- అది ప్రేమరా-పాషాణంకాదు-అది జీవితంరా-చిత్తుకాగితంకాదు-కాల్చిపారేసిన సిగరెట్టు పీకా కాదురా-ఇష్టంలేకపోతే యిప్పి అవతల పారేయటానికి చొక్కా కాదురా-"

నా వాక్ప్రవాహానికి అడ్డుపడుతూ పకపక నవ్వాడు శ్రీహరి. "నువ్వు కవి వయితే -జనం నీరాజనం పడతార్రా, ప్రయత్నించకూడదూ" నవ్వాపి అన్నాడు...

"శ్రీహరీ ...నవ్వులాటకాదు... నేను సీరియస్‌గానే అడుగుతున్నాను...నిజం చెప్పు, నీకూ జానకికీ ఏమైనా గొడవలొచ్చాయా."

"అటువంటిదేంలేదే."

"మరి? జానకిని నువ్వెందుకు పెళ్ళి చేసుకోకూడదనుకుంటున్నావ్"

"ఇష్టం లేక"

"ఫూల్‌లా మాట్లాడకు."

ఫూల్ 'లా' మాట్లాడకూడదు...

"కాని యిది'లా' గురించికాదు'లా'! గురించి. యింతలోనే నీకేమయింది? అలాంటి నిర్ణయాని కెందుకొచ్చావ్? చెప్పు ముందు."

"చెప్పాలా? తప్పదంటావా?"

"చెప్పితీరాలి" అన్నానుగాని వాడడిగిన తీరు...వాడి ముఖంలో ఆ క్షణంలో కదలిన నీడలు గమనించి గతుక్కుమన్నాను...కాని వెంటనే సర్దుకున్నాను.

రెండు నిముషాలు గడిచాయి. ఏదో దృఢనిశ్చయానికొచ్చిన శ్రీహరి "చెప్పను" అన్నాడు.

వాడిచేత ఎలాగైనా చెప్పించాలనే పట్టుదల నాలోనూ కల్గింది.

"చెప్పను కాదురా, చెప్పలేను అను. చెప్పే ధైర్యం లేదను. చెప్పడానికి దమ్ము లేదను" రెచ్చగొట్టాను.

"అయినా చెప్పను" శ్రీహరి మరీ మొండిగా అన్నాడు... "యే మొహం పెట్టుకుని చెప్పగలవు. ఛీ అంటానని నీకూ తెల్సు. యింకా రెచ్చగొట్టాలన్నదే నా ఉద్దేశ్యం."

"అయినా సరే చెప్పను...కాని..." ఆగిపోయాడు.

"ఏం ఆగిపోయావేం?కాని .."అందించాను.

"నేను చెప్పబోయేది నువ్వు విన కుండా ఉండడమే మంచిది"

"డొంకతిరుగుడు వద్దు. నిన్న యిదే వేళకు నాతో యేమన్నావ్?"

"జానకిని పెళ్ళిచేసుకుంటానని"

"మరి...యీ ఇరవై నాలుగ్గంటలలో నీకేమొచ్చిందిరా? పోనీ జానకికేమైనా అయిందా?"

మాట్లాడలేదు వాడు.

యిక చివరి అస్త్రంగా "జానకి చెడి పోయిందా" అన్నాను.

"రాజూ" బిగ్గరగా అరుస్తూనే నామీద చెయ్యెత్తి...మధ్యలో నే ఠక్కున ఆగిపోయాడు.

"కొడితే కోపం కొంతయినా చల్లా రేది"

"సారీ రాజూ...చాలా తొందరపడి మాట జారావు...కంట్రోలు చేసుకోలేక చెయ్యెత్తాను. చెడిపోయిన జానకిని నిన్ను పెళ్ళిచేసుకోమనటానికి రేయ్ – నేను స్నేహితుణ్ణిరా. స్నేహానికున్న విలువ నాకు తెల్సు-నిజం చెబుతున్నా...అదే అదే యిప్పుడు నీ ఒంటిమీద దెబ్బపడ కుండా కాపాడింది. మరొకడెవడయినా ఆ మాటనిఉంటే వాడి నాలిక చీరేసే వాణ్ణి-స్నేహానికి ప్రాణం పెడతాను నేను..."

"ఒకనాడు కన్నతండ్రి మాటనే కాదని స్నేహితుడుగా నీ మాటకే విలు విచ్చానంటే ... యివ్వగలిగానంటే... నాకు స్నేహంమీదున్న గౌరవం నీకు తెలియదనుకోను..."

వాడిమాటలకు కరిగిపోయాను... వాణ్ణి రెచ్చగొట్టి నిజం చెప్పించాలనే గాని నిజానికి జానకి జానకిమీద నా కెలాటి అపనమ్మకమూ లేదు...

అయినా వాడు మనస్ఫూర్తిగా ప్రేమించిన జానకిని నేను పెళ్ళిచేసు కోవటమేమిటి? వాడికేమైనా మతిచలించ లేదుగద-ఏది ఎలా ఉన్నా అసలు విషయం తెలుసుకోవాల్సిన అవసరం నాకుంది. కాని శ్రీహరి చెబుతాడన్న నమ్మకం నాకు లేదు...

"స్నేహానికేమైనా విలువిచ్చే మనిషి వైతే నే చెప్పినట్టు చెయ్యి. కారణంచెప్పి నిన్ను బాధించి ఒప్పించటం మాత్రం నాకిష్టంలేదు."

"నాకు బాధ కల్గించే కారణాన్ని నేను తెల్సుకోకూడదని ఎలా అను కుంటున్నావు నువ్వు."

"రాజూ; రాజూ: ప్లీజ్...నన్ను నమ్ము. ఒకనాడాకారణాన్ని నువ్వు తప్పక తెల్సుకున్నాక నేను చేసిన పని మంచిదేనని నువ్వే అంటావు"

"నో... నో... ఇట్సింపాజిబుల్."

"ఇటీజ్ పాజిబుల్, రాజా– నా మాట విను...లేకపోతే జానకిలాంటి అమృతమూర్తిని ... నాలాటి స్నేహి తుణ్ణి పోగొట్టుకుంటావు..."

"శపిస్తున్నావా?"

"కాదు నిజం చెబుతున్నాను. నీ నిర్ణయం చెప్పు..."

"యిప్పుడా? యిప్పుడేనా."

"ఔను. యీ క్షణంలోనే."

"కాదు-నన్ను ఆలోచించుకోనియ్."

"సరే-పది నిముషాల్లో నీ నిర్ణయం చెప్పు..."

"శ్రీహరీ- ఒక్కరోజు...అంటే... యిరవై నాలుగ్గంటలు టైమివ్వు నాకు...

"రాజూ! నేను ఉదయాన్నే మా ఊరెళ్ళిపోతున్నాను...మళ్ళీ యెప్పుడొస్తానో నాకేతెలియదు బహుశః..."

"శ్రీహరీ, ఊరెళ్ళిపోవాలని ఎప్పుడు నిర్ణయించుకున్నావు"

"రాత్రి-రాజూ, జానకిని చేసుకుంటానని మాటివ్వు" చెయ్యి ముందుకుచాపాడు శ్రీహరి.

అప్రయత్నంగానే నాచేయి శ్రీహరి చేతిలో వేశాను-

"థేంక్యూ...రాజూ ... థేంక్యూ" నన్ను గట్టిగా కౌగలించుకున్నాడు.

"రేయ్ శ్రీహరీ" నా భుజంమీద రాలిన కన్నీటిబొట్లు ... ఉలిక్కిపడి అరిచాను.

"నథింగ్...నథింగ్ రాజూ..." అంటూ కళ్ళొత్తుకున్నాడు...

"మరి జానకి నన్ను పెళ్ళిచేసుకోవడానికి ఒప్పుకుందా" నా సందేహం బయటపెట్టాను.

"ఆ సంగతి నాకు వదిలెయ్" తేలిగ్గా నిట్టూర్చాడు...

"కాని శ్రీహరీ మగాడు మనస్సు చంపుకున్నంతగా ఆడది మనసుమార్చుకుంటుందని అనుకోకు-చివరకు జానకేమయినా అయితే ఆ భగవంతుడుకూడా మనల్ని క్షమించడు...ఆలోచించు..."

రాజు నా భుజంమీద చెయ్యివేసి తాపీగా అన్నాడు, "ఒకవేళ నేను పెళ్ళి చేసుకోకపోవటంవల్ల ఆమె గాయపడితే ఆమె యెక్కడుంటే ఆ బాధను మర్చిపోగల్గుతుందో నాకు బాగా తెలుసు."

"ఆల్‌రైట్...నీ ప్రయత్నం నువ్వు చెయ్యి" అన్నాను చివరకు.

"థేంక్స్ రాజూ" అంటూ నా చెయ్యి గట్టిగా నొక్కి వదిలేసాడు. "మళ్ళీ కలుస్తాను" అని వడివడిగా బయటకునడిచాడు శ్రీహరి.

శ్రీహరి వెళ్ళిపోయాక నేను తొందరపడ్డానేమో నన్పించింది. ఎందుకు వాడికి మాటిచ్చానా అని కూడా అన్పించింది.

జానకి అందమైంది-తెలివైంది-చురుకైంది-జానకిని భార్యగా పొందటం నిజానికి అదృష్టమే...

కాని...కాని...

జానకి ... శ్రీహరి... ప్రేమించుకున్నారు...పెళ్ళికూడా చేసుకుందామనుకున్నారు...యింతలో శ్రీహరెందుకిలా మారిపోయాడు ??

జానకితో నా వివాహం జరిగితే...?

ప్రేమ ఒకచోట ... పెళ్ళి మరో చోట...

మనసొకచోట ... మనవు మరో చోట...

హృదయం ఒకరికి ... శరీరంపై సార్వభౌమాధికారం యింకొకరికి...

ఆ పెళ్ళి యిచ్చే ఫలితాలెలా ఉంటాయ్.

ఎక్కడో నా హృదయపు అట్టడుగు పొరల్లో 'కలుక్కు' మన్నట్టనిపించింది.

అసలు శ్రీహరి ఎందుకు జానకిని పెళ్ళిచేసుకోవడానికి విముఖుడయ్యాడు? ఏ పరిస్థితులు ఆ నిర్ణయానికి దారి తీసాయ్?

ఆ నిర్ణయం వెనుక...?!

ఎటూ నిర్ణయించుకోలేకపోతున్నాను.

అయినా యిది జరగకపోతేనే మంచి దనిపించింది-జానకిఒప్పుకోదు.. జానకే కాదు—ఏ ఆడదీ ఒప్పుకోదు.

ఏ పరిస్థితుల్లో నేను శ్రీహరికి మాటిచ్చానో అవే పరిస్థితుల్లో జానకికూడా శ్రీహరికి మాటయిస్తే...

అది సంభవమేనా? కాకపోవచ్చు! అవనూవచ్చు...

నా ఆలోచనలు నా ఆధీనంలో ఉండటంలేదు...

మరో రెండు గంటలకల్లా 'తుఫాన్' లా దూసుకువచ్చాడు శ్రీహరి ...

వస్తూనే నన్ను కౌగలించుకున్నాడు. "రాజా! జానకిని పెళ్ళికి ఒప్పించాను" అన్నాడు.

నెమ్మదిగా వాణ్ణుంచి తప్పించుకుని- "జానకిని పెళ్ళికి ఒప్పించావా? జానకి ఒప్పుకుందా," అడిగాను, వీధిగుమ్మం లోంచి రోడ్డుమీద పోతూన్న జనాన్ని చూస్తూ...

"ఁడూను"

"అయితే జానకి హృదయాన్ని చిత్ర వధ చేశావన్నమాట..."

" హృదయాన్ని చేశానా ?"

"స్నేహాన్ని అడ్డువేశావ్..అదే అడ్డు లేకపోతే నేను నీకు మాటయిచ్చేవాణ్ణి కాదు-

జానకి నీతో పెళ్ళికి ఒప్పుకోవటాని క్కారణంకూడా అదేరా...

ఎందుకో నా తల వేడెక్కిపోతూంది. రేయ్ శ్రీహరీ-ఇంత త్వరగా జానకి తన నిర్ణయం మార్చుకుందా కణతలు నొక్కుకుంటూ అడిగాను.

"రాజూ" నాదగ్గరగా వచ్చాడు శ్రీహరి. "మేం యిద్దరం ప్రేమించు కున్నామని అందరికీ తెల్సు' పెళ్ళిచేసు కుంటామనీ అనుకున్నా రందరూ..."

"జానకీ నేనూ ఎంతో చనువుగా తిరిగా...అయితే అది కొన్ని హద్దుల్లో ననీ...కొంత పరిధిలో ననీ నీకు తెల్సి నంతగా మరెవ్వరికీ తెలియదు-విధి బలీయం...మా పెళ్ళి ఆగిపోయింది. అలా ఆగిపోవటంకూడా మంచిదే రాజూ

కారణంమాత్రం అడక్కు రాజూ — నీ నుంచి నేను దాచిన రహస్యంఅదొక్కటే.

జానకితో నే నెందుకలా చనువు పెంచుకుంటున్నానా అని ఆలోచించని రాత్రిలేదు...ఏ బలహీనతకు లొంగి పోయానో యేమోకాని ... గడచిన ఇరవై నాలుగ్గంటల్లో నే ననుభవించిన క్షోభ నీ ఊహకంతుపట్టదు—నా మనస్సే నాకెదురుతిరిగింది—నా ఆలోచనలే నన్ను వెక్కిరిస్తూ దోషిగా నిలబెట్టాయ్-ఆ అంపపు కోత - బాధ...ఆ క్షోభ... ఓహ్! తల్చుకుంటేనే ప్రాణంపోయే టట్టుంది. ఎలాగై తేనేం జానకిని ఒప్పించ గలిగాను...రాజూ...ఆమె సుఖపడటం నాకు కావాలి ... ఆమె దుఃఖపడితే నా గుండె ఆగిపోతుంది. జానకి కంటతడి బెడితే నా కంఠంలోంచి ప్రాణాలు ఎగిరి పోతాయ్...అన్నీ తెల్సినవాడివి నువ్వు.. నాకోసం ... పిడికెడు గుండెల్లోంచి అనంతమైన సానుభూతిని ఆమెకు పంచి యివ్వగలవాడివి నువ్వు ... అంతకు మించి సహృదయంతో ఆమెను స్వీక రించగల్గిన సంస్కారం ఉంది నీలో... రాజూ ... ఏమిటాలోచిస్తున్నావ్? నా కిచ్చిన మాట తప్పితే నేను నీకు శాశ్వ తంగా దూరమౌతాను ... నీకళ్ళముందే తల బద్దలుకొట్టుకుని..."

"శ్రీహరీ" ఒక్కసారిగా శ్రీహరి వేపు తిరిగాను...శ్రీహరి ఏడుస్తున్నాడు. చిన్నపిల్లవాడిలా వెక్కివెక్కి యేడుస్తు న్నాడు...

వెళ్ళి శ్రీహరి భుజాలమీద రెండు చేతులూవేసి దగ్గరకు తీసుకున్నాను— "రేయ్, నీ మాట నాకు వేదంరా నీ మాట కట్టుబడే ఉంటర్రా...శ్రీహరీ...ఒక్క కోరిక తీర్చరా...నువ్వేదో మానసి కంగా కృంగిపోతున్నావ్...ఆ బాధే మిటో చెప్పరా ... స్నేహితుడిగా నీ బాధలో...బరువులో ... నన్నుకూడా పాలుపంచుకోనియ్ శ్రీహరీ..."

"రాజూ...ప్లీజ్... యిప్పుడునేనేం చెప్పలేను...నన్నేం అడగకు..."

కొద్ది నిముషాల తర్వాత "గుడ్‌బై" చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు శ్రీహరి—

* * *

తర్వాత నెలలోనే మా తల్లిదండ్రుల అంగీకారంతో జానకితో నా పెళ్ళి జరిగిపోయింది. శ్రీహరి ఆనందానికవధు ల్లేవు...నాకూ జానకికీకూడా విలువైన బహుమతులిచ్చాడు. అలా యిస్తూన్న ప్పుడు ఆనందబాష్పాల్తో అన్నాడు శ్రీహరి.

నేనిచ్చే బహుమతుల విలువ చాలా స్వల్పంరా రాజూ...నీ సహృదయంలో, సంస్కారంలో దీని విలువ ఎన్నో వంతు...యివాళ నాకు చాలా సంతో షంగా ఉంది.

నాలుగురోజులున్న తర్వాత స్వగ్రా మానికి వెళ్తానన్నాడు శ్రీహరి-కన్నీటితో వీడ్కోలిచ్చాం యిద్దరం.

"వాడు జీవితంలో ఓడిపోయాడు," అనేదే నా భావన-

ఆ తర్వాత జానకిని వాడెందుకు పెళ్ళిచేసుకోలేకపోయాడో జానకి ద్వారానే తెల్సుకుందామని చేసిన నా ప్రయత్నాలన్నీ వ్యర్థమయ్యాయ్.

శ్రీహరి వెళ్ళిన దగ్గర్నుంచీ ఒక్క- ఉత్తరమైనా వ్రాయలేదు.

కనీసం నేను వ్రాసిన ఉత్తరాలకైనా జవాబు వ్రాయలేదు. జానకి కోరికమీద శ్రీహరి స్వగ్రామంకూడా వెళ్ళాను- కాని వాళ్ళందరూ ఆ గ్రామంవదలి వెళ్ళిపోయారని తెల్సింది. ఎక్కడికి వెళ్ళిందీ తెలియలేదు.

యీ విషయం తెలిసిన దగ్గర్నుంచీ జానకిలో ఏదో మార్పు కనిపించింది — ఏదో చెప్పాలనీ చెప్పలేక తనలో తనే కుమిలిపోతూంది-నిలదీసి అడిగితే బావురు మనటం తప్పితే యేమీ చెప్పలేదు. రోజులు గడుస్తూనే ఉన్నాయ్... శ్రీహరి గురించి ఏమీ తెలియలేదు... స్నేహాన్ని ప్రాణప్రదంగా పెంచుకున్న దానికి ఫలితం యింత ఆశ్చర్యకరంగా ఉంటుందని నేననుకోలేదు-

జానకి పుట్టింటి కెళ్తానంది. యీ వాతావరణం మార్పుకూడా మంచిదేనని పించి జానకిని పుట్టింటికి పంపించాను.

మరో పదిరోజులకు... అనుకో కుండా శ్రీహరి దగ్గర్నుంచి టెలిగ్రాం వచ్చింది బొంబాయినుంచి...

"సేఫ్-కమింగ్ డ్యూరింగ్ ఫస్ట్ వీక్ ఆఫ్ అక్టోబర్ లెటర్ ఫాలోస్" శ్రీహరి.

ఆ టెలిగ్రాం నాలో ఆనందం కలి గించింది.

వెంటనే జానకికి తెలియపరుద్దామను కున్నాను...కాని సరిగ్గా శ్రీహరి వచ్చే రోజునే జానకి కావిషయం తెల్పి ఆశ్చ ర్యంలో ముంచివేయాలనుకున్నాను.

యింకెంత? పదిరోజులు...

అక్టొబరు రెండు బయల్దేరి వచ్చేయ మని మాత్రం ఉత్తరం వ్రాసి పోస్ట్ చేశాను-

మరిరెండు రోజులకు శ్రీహరి దగ్గ ర్నుంచి ఉత్తరం వచ్చింది-

హుషారుగా ఉత్తరం చదవ సాగాను.

"రేయ్ రాజూ,

ఈ జీవితానికిక ఉత్తరం వ్రాయడం పడదేమోననుకున్న నేను యీరోజు యిలా వ్రాయగల్గుతున్నందుకు ఎంత సంతోషంగా ఉందో తెలుసా. యిన్నాళ్ళు ఉత్తరం వ్రాయనందుకు తిట్టుకుంటూ ఉన్నావ్‌కదూ—స్నేహంగురించి అంతి దిగా చెప్పిన వీడేనా యిలా ప్రవర్తిం చేది అని నిందించి ఉంటావు.

నా ఉత్తరాలు మిమ్మల్ని బాధించ కూడదనే యింతకాలం వ్రాయలేదు... యీ ఉత్తరం కొంతలో కొంతయినా మీలో సంతోషాన్ని కల్గిస్తుందని నాకు తెల్సు-

రాజూ నేను జానకిని పెళ్ళిచేసుకోవటం యెందుకుమానేశానో ఆ రోజు చెప్పలేదు నీకు-యిప్పటికీ అదో "సస్పెన్స్"లా నీ మనస్సును దొలిచేస్తూ ఉండవచ్చు-జానకికి తెలిసినా నీకు చెప్పనని నాకు మాటిచ్చింది-నీది అసలే సున్నిత హృదయం...విషయం వింటే తట్టుకోలేవని నాకు తెలుసు-అందుకే చెప్పలేదు. అయినా నామాట మీద గౌరవంకొద్దీ...మన స్నేహాని కున్న విలువనుబట్టి...నా కోరికమేరకు జానకిని పెళ్ళిచేసుకున్నావు...

ఆ రోజు చెప్పలేని దాన్ని యీరోజు నిర్భయంగా చెప్పగలను రాజూ-నాకు 'లంగ్ కాన్సర్', చాలా మంది డాక్టర్లు చెప్పలేదు — జాగ్రత్తగా ఉండమని కొందరూ-ఆరోగ్యంగురించి చాలా శ్రద్ధతీసుకోవాలని కొందరూ చెప్పారు. పెళ్ళిని గురించి తొందరపడవద్దని ఒక డాక్టర్ నన్ను హెచ్చరించాడు. చివరికా డాక్టర్నే నిలదీసి అడిగాను, కారణం చెప్పమని. "సారీ మిస్టర్ శ్రీహరీ-మీకు లంగ్ కేన్సర్-అది "క్యూర్" కావటం 'రేర్' — దానివల్ల మీరు ఎక్కువకాలం బ్రతికే అవకాశంలేదు-డాక్టర్‌గా నేనీ విషయం చెప్పకూడదు. కాని...మీరు పెళ్ళిగురించి ఖచ్చితంగా చెప్పిన సంగతి గురించి ఆలోచించాక... ఒక ఆడదాని గొంతుకోయటం యిష్టం లేక మీకు చెప్పవల్సి వచ్చింది-...

ఉత్తరంలోని అక్షరాలు అలుక్కుపోయినట్టు కనిపిస్తూంటే అప్పుడు గమనించాను-నా కళ్ళల్లో నీళ్ళు...తువ్వాలు కళ్లొత్తుకుని మళ్ళీ ఉత్తరంచదవసాగాను.

అందుకే రాజూ-నేను జానకిని పెళ్ళి చేసుకోవాలన్న నిర్ణయాన్ని మార్చుకుంది, నీ కా విషయం చెబితే నువ్వు తట్టుకోలేవు...

ప్రేమించానన్న స్వార్థంతో ఒక అమాయకురాలి జీవితాన్ని నాశనం చెయ్యటం యిష్టంలేకపోయింది-

ఎలాగూ నేను బ్రతకను-నేను ప్రేమించి...నన్ను ప్రేమించిన జానకి జీవితం చక్కబర్చాలి ... అదే నా ధ్యేయం...జానక్కి నిజం చెప్పేశాను.. ఏడ్చింది..మొత్తుకుంది..చివరికి నేనే జయించాను...కాదు ప్రేమ...స్నేహం జయించాయి..

ముందు నిన్నడిగాను - నువ్వొప్పుకున్నావు..జానకినీ ఒప్పించాను. నా కోరిక నెరవేరింది.

నాకు యివాళ జీవితంమీద తిరిగి ఆశలు చిగురింపచేసింది డాక్టర్ స్మిత్-ఫారెనర్-నా కేసు ట్రయల్ కేసుగా తీసుకుంటానన్నాడు..నా జీవితానికి.. ప్రాణానికీ దేనికీ ఆయన బాధ్యతలేదని.. యిష్టపడి నేనే ఆపరేషన్‌కు ఒప్పుకుంటున్నాననీ వ్రాతపూర్వకంగా యిచ్చాను.. నా కేస్ "సక్సెస్" అయితే మరి కొందరభాగ్యులకు దారిచూపిన

వాణ్ణవుతాను. అమ్మానాన్నా ఏక్సి డెంట్‌తో మరణించారు నాలుగునెల్ల క్రితం

ఒంటరివాణ్ణి ఎటూ బ్రతుకుమీద ఆశవదులుకున్నవాణ్ణి. అందుకే ధైర్యంగా నాకేసు నా బాధ్యతమీదే చేపట్టమని వ్రాసిచ్చాను..

ఆపరేషన్ సక్సెసయింది—అక్టోబర్ రెండున నన్ను డిశ్చార్జి చేస్తారు—నాలుగో తారీఖున మీ ముందు ఉంటాను జానకికి నా ఆశీర్వచనా లందజేయి—విషయాలు సముఖంలో—ఉంటాను. శ్రీహరి.

అక్టోబర్ నాలుగు.. శ్రీహరి వచ్చే రోజు..

నా మనస్సెందుకో ఏదో ఐపోతూంది — నా హితుడు.. స్నేహితుడు.. సన్నిహితుడు..యిన్నాళ్ళకు మృత్యువును జయించి తిరిగి వస్తున్నాడని తెల్సినప్పుడు నేను ఎందుకు హృదయపూర్వకంగా సంబరపడలేకపోతున్నానో నాకే తెలియటంలేదు.. మనస్సంతా చీకాకుగా అయిపోయింది. జానకికీ విషయం చెప్పాలా వద్దా అన్న సంశయంకూడా నాలో ఎందుకో అంకురించింది—

మనస్సు మొద్దుబారిపోతూంది - హృదయంలో అట్టడుగు పొరల్లో ఉండుండి యేదో కలుక్కు–మంటూంది..

ఆవేళ అక్టోబర్ ఒకటి..

ఉదయం లేస్తూండగానే జానకికి టెలిగ్రాం యిచ్చాను రావద్దనీ.. నేనే వస్తున్నట్టుగానూ.

మూడవ తారీఖు మధ్యాహ్నం యింటికి తాళంపెట్టి జానకిదగ్గరకని బయల్దేరాను—

నేను శ్రీహరికి భయపడుతున్నానా? మరెందుకిలా పారిపోతున్నాను..నిజానికెంతో సంతోషించాల్సిన విషయం శ్రీహరి వస్తున్నాడంటే..కాని నేనెందుకు సంతోషించలేకపోతున్నాను..

టికెట్టు తీసుకుని బస్సులో కూర్చున్నాను.

నా మనస్సు గతంలోకి మళ్ళింది—జానకితో నాపెళ్ళి కాకపూర్వపు రోజుల్లో వెళ్ళింది..

శ్రీహరి...జానకి...

జానకి...శ్రీహరి...

వాళ్ళ నవ్వులు...చూపులు ...కేరింతలు...ఆరాధన ... ఓహ్! శ్రీహరి చూపుల్లో యేదోఅయిస్కాంతముంది——

నా ప్రశ్నకు సమాధానం బయట కొచ్చింది—

యిన్నాళ్లు నాతో కాపురంచేసిన జానకి నికొన్నాళ్ళక్రితం శ్రీహరిచూసే చూపులు...

తిరిగి యిన్నాళ్ళతర్వాత చూడగల్గితే నేను తట్టుకోగలనా? నాకళ్ళల్లో ఎర్రటి జీర...

పదిరోజులతర్వాత యింటికొచ్చే సరికి నాకోసం యెదురుచూస్తున్న టెలిగ్రాంను వణుకుతున్న చేతుల్తో విప్పాను. అది అక్టోబర్ మూడు సాయంత్రం యిచ్చిన టెలిగ్రాం..

"శ్రీహరి ఎక్స్‌పైర్డ్ — డాక్టర్ స్మిత్."